

ELEGIA XIII.

AD AMPLISSIMUM PRÆSULEM

SUPPRESSO NOMINE.

Qualis ab aerio præcelso vertice montis
 Pastor sæpe orbem suspicit astriferum,
 Admiransque oculos circumfert, nec tamen omnem
 Noscere vel numerum, vel potis est varias
 Astrorum formas, magno quæ diffusa mundo
 Certatim fulvo lumine cuncta micant,
 Cuncta simul præbent spectaclum dulce tuenti;
 Talis ego laudes eximias cupide
 Jamdudum cerno, Præsul, queis, inclute, fulges,
 Nec secus ac cœlum sideribus radians
 Aurea perpetuæ diffundis spicula lucis.
 Sed mi nescio quis mentem animi tacitus
 Invasit stupor adtonito; nec dicere spes est
 Quotnam sint, quam prædita sint specie
 Singula, quæ mi aciem magnâ, & miranda laceffunt.
 Igneus ingenii te vigor ille, animum
 Qui ciet, ac vento citius, volucrique sagitta
 Hac illac celerem fertque, refertque, sinus
 Multiplices veri scrutantem, atque abdita rerum;
 Te pulchræ insignit fulgidus ille nitor
 Doctrinæ, ingenii quæ dux terrasque peragrat,
 Et maria, & cœli templa supervehitur,
 Omnia commonstrans digito, quæ noscere fas est.
 Adde huc Doctrinæ flexanimam sobolem,
 Quæ lucem affundit rebus, quæ pectora mulcet,
 Suada potens dulci dulcior ambrosia.

Quid